

שאל את הרב

הג"ר אברהם יוסף שליט"א

שתיי קוסית קטנה של משקה אלכוהולי, בכמות שמותרת בחוק, לפני שיצאתי לנהיגה. האם יש בזה בעיה הלכתית?

ככלל כל מה שאפשר להימנע משתייה חריפה עדיף לגוף ולנפש, ורק בשבת לעונג שבת לוקחים מעט תוך שליטה עצמית ובלי להיסחף. וגם בכמות קטנה של שתייה חריפה יש השפעה על שיקול הדעת, ולכן לפני נהיגה צריך להימנע לחלוטין.

האם צריך ליטול ידיים אחרי שמבצעים בדיקת דם?

יש הבדל בין מה שהיו עושים פעם הקזת דם, ששם היה צריך ליטול ידיים, לבין לקיחת דגימה לצורך בדיקות דם, ואין נגיעה בדם כלל. לכן אין צורך ליטול ידיים. והמחמיר יעשה כן בצנעה.

אמונה מושלמת

"אמונה": לתת אמון, לסמוך ולהישען בשלימות. איך עושים זאת נכון?

מורנו הג"ר זמיר כהן שליט"א

נשר היו בני ישראל משועבדים בארץ מצרים, היו המצרים מעבידים אותם בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה, וכשלא עמדו במכסת הלבנים המופרזת שהוטל עליהם לייצר בכל יום - היו מכים אותם בשוטים באכזריות, וממררים את חייהם באופן נורא (וכפי שהתגלה גם ברישומים מצריים מאותה תקופה. ראה בספר "ארכיאולוגיה תנכ"ית" חלק א' עמ' 207). וכשלא יכלו ישראל לשאת יותר בעול השעבוד, נאמר: "וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבֶדָה וַיִּזְעְקוּ, וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֶבֶדָה, וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם" (שמות ב', כ"ג-כ"ד) ומכאן התהפך הגלגל ויצאו לחירות.

בביאורו לתורה כותב רבנו בחיי שמצד מעשיהם לא היו ראויים לגאולה על אף שהגיע זמן קץ שעבודם, "אלא מרוב שצעקו אל ה' מן העבודה, קיבל תפילתם. והזכיר שתי פעמים 'מִן הָעֶבֶדָה', ללמדך שאין תפילתו של אדם שלימה כאותה שהוא מתפלל מתוך הצרה והדוחק, שהיא יותר מקובלת (מתקבלת), והיא העולה לפניו יתברך". עד כאן לשונו. וההסבר פשוט וברור: תפילה שבאה מעומק הלב יוצרת חיבור פנימי בין האדם לבין הבורא, ומי שמחובר לבורא מתוך תובנה ברורה בעומק נפשו שחוש ממנו יתברך - אין מי שיכול להושיעו בשום פנים ואופן, ורק עליו הוא נשען, אין האבא שבשמים מאכזבו, ונותן לו את מבוקשו - גם אם מצד הדין והאמת אינו ראוי לקבל זאת.

זאת ועוד, תפילה שבאה מתוך הצרה והדוחק, כאשר המתפלל חש בוודאות מוחלטת שאין לו על מי להישען אלא על אביו שבשמים, מוכיחה כי הוא נמצא במדרגת האמונה הגבוהה ביותר השייכת במתן אמון של בן אנוש בהקב"ה, משום שהוא חש בכל נימי נפשו שהא-ל האחד הכל בידו ואין עוד מלבדו, והאמונה הגבוהה הזו מרוממת את האדם למדרגה רוחנית גבוהה שבה הוא כבר נחשב כאדם אחר, ולא כמי שנגזרה עליו אותה גזרה, ונמצא שהאמונה עצמה מבטלת ממנו את הגזרה הקשה.

וכן העידו ניצולים רבים מהטבח הנורא בדרום, שכאשר בעת מנוסתם ראו בבירור לנגד עיניהם את המוות הוודאי בשניות הקרובות, תלו את תקוותם רק בבורא העולם, וניצלו בדרך בלתי צפויה.

וכיצד מסתדרת האמונה השלימה שכולה תלות מוחלטת בבורא יתברך לבדו, עם חובת ההשתדלות המוטלת על האדם לעשות? התשובה פשוטה: הדבר תלוי במבטו של האדם על פעולת ההשתדלות שהוא מבצע. אם נשען הוא על הפעולה עצמה או על האדם הפועל למענו ורואה בה את הקובע, חסר הוא באמונה גם אם הוא אדם מאמין. שלימות האמונה היא כאשר האדם מחנך את עצמו לחוש בלבו תמיד שכל פעולות ההשתדלות אינן אלא כלי שימוש טכניים להשגת הנדרש, ולא משענת להישען עליה בתחושה שממנה תצמח הישועה, משום שאין אנו נשענים אלא על אבינו שבשמים.

ומכאן, שכאשר ארה"ב תומכת בישראל, וכאשר בונים אנו גדרות וחומות, ועושים כל סוג של השתדלות בפרנסה ובביטחון וכדומה, מותר לנו וצריכים אנו להשתמש בכלים אלה, אבל לא לראות אותם כמשענות מעניקות בטחון שיש להישען עליהן. שהרי בחילופי נשיאים בארה"ב ובקריסת גדרות ומצלמות הכל יכול להיראות אחרת, ואין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמים. נמצאת ההגדרה הנכונה: מותר לנו להשתמש בכלי ההשתדלות, אבל אין לנו להישען עליהם. וכבר נוכחנו לראות שכאשר אנו נשענים על משענת אחרת מבלעדי הקב"ה, אותה משענת נופלת, ושוב אנו מגלים שרק על אבינו שבשמים יש לנו להישען.

וכך ממשיך רבנו בחיי וכותב שם: "הפרשה הזאת היא רמז לגאולתנו זאת העתידה, שהיא תלויה בתשובה ובתפילה. כי כן בגאולת מצרים חזרו בתשובה והתפללו אל ה' העונה בעת צרה, ונתקבלה תפילתם ובא להם הגואל מיד". ויהי רצון שנוזה במהרה לגאולה שלימה בחדס ורחמים. שבת שלום.

4 הזדמנות שלא תחזור גלעד שמואלי

5 הרוע שב' יניע התשיח הרב יצחק צברי

7 כעד כל הסיכונים הרב ישעיה ויז

10 קובי פרץ מחנה אבנר שאקי

11 ביקור בקפסולת זמן דודו כהן

15 ילדים זו ברכה הרבנית חגית שירה

העלון טעון גניזה | נא לא לקרוא במהלך התפילה

זמן כניסת וציאת שבת			
מוצ"ש ר"ת	מוצאי שבת	כניסת השבת	ירושלים
18:06	17:29	16:14	ירושלים
18:03	17:30	16:29	תל אביב
18:03	17:28	16:20	חיפה
18:07	17:31	16:32	ב.שבע

פרטים בעמוד 2-3

תעזרו לנו לנקום את הנקמה הכי חזקה!

הידברות החיים החיים!

מחלקת אמ"א בהידברות מדליקה את האור מול החושך. שלוש מאות נשמות חדשות יאירו את העולם בעקבות השבעה באוקטובר. ומי נותן להן את ההשראה? **ההיסטוריה ממזרים חוזרת**

אלה שרוצים לחיות

הפעילות מדברות על עומס חריג בהיקפי הפניות למחלקת אמ"א. הרבה מאוד אנשים הבינו לפתע מה זה חיים, הן מספרות, "ועד כמה חשוב לשמור על המשכיות ועל דור העתיד. זו התשובה הניצחת שלנו לאויב, זו הנקמה הכי מתוקה וחייכנית שיש בעולם. להביא חיים לעולם - במקום אלה שנגדעו, ולעילוי נשמתם."

כל פניה שמגיעה למחלקת אמ"א היא מרגשת וכואבת. "מדובר בנשים אמיצות שהחליטו לעשות הכול למען החיים החדשים, למרות הקושי והאתגר", מסבירה חנה, אחת הפעילות.

אחת השיחות המרגשות ביותר שקיבלה חנה, היתה לפני כשבועיים. מדובר באישה שעמדה לפני החלטה גורלית, ושינתה את החשיבה ברגע שלפני האחרון.

בשיחה רוויית דמעות, שיתפה האישה במחשבותיה: "אני לא מפסיקה לחשוב על החיילים שהולכים שם, ברחובות עזה; על האימהות שלהם, שיושבות בבית עם לב שכמעט מתפוצץ מדאגה. כל מה שממלא את לבם עכשיו הוא הרצון לחיות, הכמיהה הפשוטה והצודקת כל כך, הציפייה להמשיך את החיים ואת החלומות הגדולים."

להילחם על מה שחשוב

האסון הכי קשה לעם ישראל בשמונים השנים האחרונות, החזיר אותנו בבת אחת לשפיות. המאורעות הקשים עשו לנו "קאט" למרוץ החיים הבלתי פוסק, ופתאום חזרנו לחשוב על הבסיס. על מי אנחנו ומה אנחנו רוצים באמת, מהם הדברים החשובים באמת ובמה קצת נסחפנו.

אבל יותר מהכול, הטבח הנורא החזיר אותנו לחשוב על הדבר הכי יקר, הכי רגיש והכי משמעותי שיש לנו.

על החיים עצמם.

מרצחים שפלים פרצו את החומות וגדעו פתילי חיים של תינוקות וילדים, גזלו בקלצ'ניקובים וברימונים את הערך הכי יקר שלנו.

ופתאום הבנו כמה הערך הזה חשוב, כמה אנחנו צריכים לשמור עליו, כמה הוא לא מובן מאליו.

עם שלם לא מפסיק להתאבל, כבר שלושה חודשים, בדיוק על הדבר הזה - על חיים שנלקחו. כי בשונה מהשכנים מעבר לגדר, הדבר הכי יקר שיש ליהודי - זה החיים בעצמם.

ואם שואלים את מחלקת אמ"א בהידברות, הטלטלה הזו עשתה משהו בלבבות. הרבה יותר משהו.

תעזרו לנו לנקום את

הנזק הכי חמור!

ההיסטוריה חוזרת

לפני כמעט ארבעת אלפים שנה, על גדות הנילוס, היה זה פרעה הרשע מלך מצרים שביקש להשמיד, להרוג ולאבד את החיים החדשים שמפציעים בעולם.

פרעה ידע, אולי טוב יותר מכולנו, להעריך מהם חיים יהודיים, מהי עוצמת ההשפעה של כל ילד יהודי, כמה ניצחון ותקומה הם מביאים איתם, כל נשמה חדשה, לצד הטוב מול כוחות הרשע.

הוא ביקש לגדוע. ציווה להשליך ליאור את כל הבן היילוד.

אבל בפרשת השבוע אנחנו מתוודעים לשתי נשים צדקניות, שתיים בלבד, שעמדו לבדן מול המזימה המרושעת ולא נתנו לה להתבצע. הם אטמו אוזניים מול הצו המלכותי, ולמרות ההבטחות הנוצצות שהוצעו להם - ותחיין את הילדים!

הזוהר הקדוש מגלה, שזו היתה אחת משלוש הזכויות של עם ישראל, שעמדו להם בעת צרתם והוציאו אותם משעבוד לגאולה.

כי כשמתאמצים לקיים את רצון הבורא, ומעמידים את הדור הבא של העם שלו, הקדוש ברוך הוא לא נשאר חייב!

אחרי מאתיים ועשר שנים של שעבוד וייסורים, עבדות ושכול, בני ישראל יצאו לגאולה הכי ניסית בהיסטוריה העולמית, בזכות מה? בזכות אותן שתי נשים שעמדו במסירות נפש והצילו את הנשמות שגדלו לעם.

שפרה ופועה, שתי הנשים שהעמידו את עם ישראל לנצח נצחים והובילו את הגלות לסיימה, הן ההשראה של הפעילות היקרות במחלקת אמ"א.

גם היום, אלפי שנים אחרי שכבר ניצחנו את פרעה והתמודדנו מול אויבים שחושבים שיוכלו לעם הנצח, עומדות הפעילות המסורות של מחלקת אמ"א ומושיטות יד יציבה מול ההתלבטויות והקשיים. נשות ישראל עושות הכול למען גאולתם של החטופים ושובם של החיילים הביתה לחיים ולשלום.

מול אלה שמבקשים להרע ולהפסיק חיים - מחלקת אמ"א מרבה חיים!

***

"כשאני חושבת על זה, אני לא יכולה להימנע מההשוואה המצמררת של הילד שלי לעתיד. הוא סומך עלי ומבקש ממני 'אמא, אני רוצה לחיות, רק את זה אני רוצה'. שבת שמחת תורה הכריעה את הכף לתינוק שלי לחיים!".

וזו רק שיחה אחת, מתוך מספר בלתי נתפס של שלוש מאות שיחות.

כן, שלוש מאות נשמות חדשות הגיעו לעולם בימים אלה דרך מחלקת אמ"א, ומי שאחראיות להצלת החיים הזו הן האימהות היקרות והפעילות המסורות שעובדות כמעט בלי הפסקה לייעץ ולכוון, וגם לעזור בכל מה שצריך.

שלוש מאות עולמות

בואו נחשוב עוד פעם על המספר הזה. שלוש מאות.

הטבע האנושי מתקשה להתמודד עם מספרים גדולים. בואו נפרק את זה קצת יותר:

תחשבו על אודיטוריום גדול, שלוש מאות מקומות, עמוס מפה לפה.

תחשבו על המשמעות של כל אחד ואחד מאותם שלוש מאות, על הבשורה שכל אחד מביא איתו לעולם.

על הנחת, על המתקנות, על החיוכים שהוא יפזר סביבו, על בני הזודים שיריבו מי יחזיק אותו.

תחשבו על האושר, על תחושת הגאווה שתמלא את ההורים כשיראו את ילדיהם מצליחים.

תחשבו על אנשים טובים שיאירו את העולם, על פרויקטים וארגונים, על מעשים טובים, על לימוד תורה, על דורות המשך שעוד יבואו אחריהם.

וכל זה, הגיע לעולם בימים אלה!

כן, דווקא בימים של חושך ואפלה, דווקא ברגעים הכי קשים לעם היהודי, שבהם האויבים מקיפים אותנו מכל עבר ומבקשים לגדוע את עץ החיים, מחלקת אמ"א בהידברות מגבירה את הפעילות וזורעת אילנות חדשים של חיים. שלוש מאות נשמות חדשות שמצטרפות ליותר מעשרת אלפים ילדים שכבר מאירים את העולם בזכות מחלקת אמ"א.

"הם אומרים פן ירבה - ואנחנו אומרים כן ירבה!". זו התחבושות מרפאה שאפשר להניח על הפצע הפתוח שלנו. החיוכים החדשים יפצו על הדמעות.

אלפי תינוקות זועקים:
"השותפות שלכם מצילה אותי!"

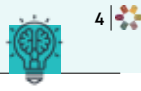
בואו להאיר את העולם מחדש:

073-222-1212

אמא מצילה אותי
הידברות - למען החיים

הרוחני הוא הדומיננטי. בימות המשיח, לאחר שכבר מלכותו של הקב"ה גלויה וברורה לכל, לא תהיה זו חכמה להחליט שרוצים להתחזק ולחזור בתשובה. צעדים רוחניים אלו ניתן לעשות רק טרם ביאת המשיח, כשיש הסתר ובחירה חופשית מלאה. ברגע שהמשיח יגיע, הדלת נסגרת. לנצח.

מי שבחר לחיות חיי נאמנות לבורא עולם במסגרת "זמן העבודה", יוכל לאחר ביאת המשיח להמשיך להתקדם במצוות ובתיקונים רוחניים, אבל זה יהיה בהתאם ל"כלי" שכל אחד בנה לעצמו במהלך חייו, על פי גודל העמל והמאמץ בעבודת השם שלו עד לאותו רגע של ביאת המשיח. אפשר להמשיך זאת למכשיר לייצור פיתות. יש אדם שעובד עם מכונה ביתית, המייצרת 3 פיתות במשך שעה. ויש אדם שהתאמץ ולקח הלוואות והשקיע משאבים ובנה מפעל לייצור פיתות, המייצר 100,000 פיתות בשעה. כל אחד ימשיך לעבוד עם אותו הכלי, בקצב איטי או בקצב מהיר. ככל שאנחנו משקיעים כוחות בעבודת השם שלנו, כך נמשיך להתעלות ולזכות לדרגות רוחניות באותו הקצב לאחר בואו של משיח.

מי שמקדם את עצמו בעבודת השם, לומד יותר תורה, מתאמץ בקיום מצוות ובעלייה רוחנית, מרבה במעשים טובים, מתקדם ומהדר בשמירת שבת, שמירת כשרות, צניעות, טהרת המשפחה, הנחת תפילין ויתר מצוות התורה - יצר לעצמו כלי ברמה גבוהה. וככל שזוכים לבנות דרגה רוחנית גבוהה יותר, כך רמת הדביקות בבורא עולם גבוהה יותר, והעונג מכך הוא בלתי ניתן לקליטה במושגים של ימינו.

מהם שליבי הבריאה, והאם יהיה אפשר לחזור בתשובה אחרי ביאת המשיח?

1. הקדמה. ה' ברא את הבריאה למטרה של הטבה נצחית לאדם. הטבה זו מתרחשת באמצעות תיקון עצמי של האדם, דרך קשר וחיבור לה'. כאשר בוחרים באורח חיים שנאמן לבורא עולם - צועדים במסלול המוביל לעבר היעד של תכלית חיינו.
2. תהליך התיקון. החיים במתכונתם הנוכחית מוגבלים וזמניים. לכל אחד הוגדר כמה זמן מוקצה לו עבור תהליך התיקון, וזהו מספר שנות חייו בעולם הזה, שלאחריהן הוא עובר אל עולם רוחני. שם הנשמה נשפטת על מעשיה בעולם הזה, ונבחנת אם הצליחה להגיע אל תכלית חייה על ידי נאמנות לרצון בוראה. אם האדם הצליח להגיע לתיקונו, הוא עובר לגן עדן. אם לא, הוא יעבור מסלולי תיקון נוספים, כדי להגיע אל אותה מטרה רוחנית שלשמה נברא.
3. גן עדן. גן עדן הוא תחנת ביניים זמנית בלבד עבור נשמות שהצליחו להגיע לתיקונן, הממתנות שלב הבא של העולם הבא.

ובינתיים זכות לעונג עילאי שאין אנו מסוגלים להבין בחושינו.

4. זמן העבודה. לעולם הוקצה זמן קיום מוגבל במתכונתו הנוכחית כפי שאנו מכירים, זמן בו מוטל על כל אחד מאיתנו ועל האנושות בכללותה להצליח להגיע ליעד שלנו - תיקון רוחני. תום "זמן העבודה" שהוקצה לבריאה, הוא עת ביאת המשיח והגאולה השלמה. לאחר נקודת זמן זו השערים יינעלו ולא יהיה ניתן יותר לשנות דרגה רוחנית או לחזור בתשובה.
5. תקופת ימות המשיח. במסגרת תקופה זו יתרחשו תהליכים מהפכניים של תחיית המתים ובניין בית המקדש השלישי, וכן ימשיכו תהליכים מסוימים של תיקון.
6. האלף השביעי. לאחר 6,000 שנה בדיוק מבריאת העולם (כיום אנחנו בשנת 5784 לבריאת העולם), יגיע עידן חדש שבו העולם יעבור לשלב הבא שלו - גן עדן על ידי אדמות, גוף ורוח כאשר החומר הוא טפל והממד

זה אפשרי הרב יצחק פנגר

הרב בפליאה. "אשתי לא עזבה אותי, למה הרב פותח פה לשטן? היא דווקא אישה טובה, אתה יודע, לא מושלמת, אבל בסך הכול אנחנו חיים טוב".

"יפה", אומר הרב - "הנה היתרון הראשון - אשתך לא עזבה אותך".

"שאלה שנייה - באיזה כלא הבן שלך?". "הרב", אומר האדם, "הבן שלי לא בכלא, על מה אתה מדבר? נכון שאין לו מסגרת לימודית והוא בבית רוב הזמן, אבל לא בכלא, חס ושלום, ברוך השם".

"יפה", ממשיך הרב - "דבר שני חיובי בחיים שלך...".

עוד מספר שאלות בכיוון הזה, והאדם החל מחייך, ואמר לרב - אתה יכול לעצור, אתה צודק.

זה תלוי איך מסתכלים על החיים. יקירי, זה הסיכום של כל מה שלמדנו - הבה נלמד להסתכל נכון על החיים על עצמנו.

מתוך ספרו החדש של הרב יצחק פנגר "זה אפשרי".
לרכישה היכנסו להידברות שופס או חייגו: 073-222-1250

החיים שהייתם חרגישים שהחיים הם לא מה שציפיתם? זו הדרך לשנות את חייכם ברגע אחד

על הצד הימני, של היתרונות. הוא יישאר ריק. אולי כדאי שתקדיש את הדף כולו לחסרונות, כי אתה תצטרך אולי מספר דפים עבור זה. הרגיע אותו הרב ואמר: "בוא נתחיל - שאלה ראשונה: מתי אשתך עזבה אותך?". האדם מסתכל על

אם אתם מפרשים ביקורת כהתקפה, ומתנהגים בצורה הגנתית, חשוב שתשנו את הגישה. ביקורת בונה חשובה מאוד לכל תהליך של התקדמות. כל מי שאתם מכירים שמוגדר אצלכם כמצליחן - קיבל ביקורת, מקבל ביקורת ואף מבקש ביקורת על מנת להשתפר. השתמשו בניסיונות הלא מוצלחים שלכם כאבני דרך בדרך למצוינות.

בנוסף קטן - אל תשוו את עצמכם לאחרים! במקום זה, אמצו הרגל חדש, להיות החברים הכי טובים של עצמכם, המאמנים, התומכים של עצמכם. אף פעם אל תהיו האויבים של עצמכם.

סיפור לסיום: אדם אחד ניגש לרב שלו ואמר לו שנמאס לו לחיות, אין לו שום דבר טוב בחייו. הרב ביקש מהברנש לשבת, ואז לקח דף וחילק אותו לשניים. בצד ימין כתב בכותרת "יתרונות (דברים טובים בחיים)", ובצד שמאל כתב כותרת "חסרונות (דברים לא טובים בחיים)". אמר האדם לרב - חבל בכלל

העלון מופץ השבוע ב-293,000 עותקים. בזכות אלפי יהודים שאנפת להם! אנפת גם לך מייכחי הרבים? חייגו: 073-2221388 ותקבלי/י 50 עלונים להפצה מדי שבוע

הידברות
עורך דודו כהן | עורכות משנה דבי רייכמן, שולי שמואלי
עריכה גרפית | שני מויאל
הפצה ולוגיסטיקה | מליה זכריה, אסתר שמיר

מחירי מבצע למזמינים השבוע

- היכלות**: שניים מקרא ואחד תרגום מהדורה נוחה לקריאה עם אותיות גדולות ומאירות עיניים במחיר נוח ואטרקטיבי במיוחד
- איש מצליח**: כולל טעמים מנהיגים ומדויקים, ופירוש רש"י מצורף לכל פסוק
- מהדורת כיש**: 5 כרכים

מתחילים את חומש שמות!
כולנו ביחד מתחזקים באמירת שניים מקרא ואחד תרגום

אמר רב הונא בר יהודה אמר רבי אמר רבי אמי, לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום, שכל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאריכים לו ימיו ושנותיו.

חפשו 'הידברות שופס' • 073-222-1-250

אמרו חכמינו ז"ל: אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שב"גוף". "גוף" - הוא פרגוד שחוצץ בין השכינה למלאכים, ובמקום זה נתונות רוחות ונשמות שנבראו מששת ימי בראשית, שעתידות להינתן בתוך הגופים העתידיים להיבראות. בזמן שיבואו כל אותן נשמות בגופים בעולם הזה, אזי יבוא משיח בן דוד.

בזכות מצווה יקרה זו של פריה ורביה, זכו בני ישראל לצאת מגלות מצרים, וכדברי הזוהר הקדוש בפרשת שמות: אשריהם ישראל, שאף על גב שהיו בגלות מצרים, נזהרו משלושה דברים: נדה, בת אל נכה, השגיוחו על עובריהן והשתדלו בפריה ורביה, אף על פי שנגזרה עליהם גזירה "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". ובזכות זה יצאו ישראל מן הגלות.

המיילדות העבריות במצרים - מרים וכלתה יוכבד - על אף שנכנסו לכלל סכנה גדולה, ופרעה מלך מצרים הזהירן שימיתו את התינוקות מבלי שאנשים ידעו מכך, לא עלה ספק בלבן לקיים את דבריו חלילה, והמשיכו בתפקידן. ואף ה' נתן להן שכר הרבה על כך - בתי כהונה ולויה ומלכות. והם משה רבנו, אהרן, וחור בן כלב.

הרגע שבו יגיע המשיח

**בזכות מה זכו בני ישראל להיגאל ממצרים,
וכיצד ניתן לקרב את הגאולה השלמה?**

לא זו בלבד שבקיום מצווה זו זוכה לקרב את הגאולה ואת משיח בן דוד, עוד זוכה להיות שותפו של הקב"ה, וכדברי הגמרא: "שלושה שותפין יש באדם - הקב"ה ואביו ואמו".

אבי מורי, זקן המקובלים הרב דוד בצרי שליט"א, מזהיר ומתריע בנושא זה רבות, שיש להשתדל להרבות בתולדות, והוציא קונטרס בחשיבות עניין זה, וכה דבריו: אם יציעו לאדם עסק בשותפות עם עשיר גדול, האם הוא היה מסתפק לעשות את העסק? כאן בהולדת הבנים, האדם עושה שותפות בכל בן ובת עם הקדוש ברוך הוא! ודאי ודאי שהשותף הראשון, שהוא הקדוש ברוך הוא, ימלא כל משאלותם של השותפים האחרים בכל המובנים, כדי שלא תתקלקל השותפות, ואדרבה, בזכות הילדים, יזכו שני השותפים בברכה והצלחה, כדי שיהיו להם הכוחות והאפשרות שהעסק המשותף יצליח.

"בניך" הם "בוניך" - שבא עמהם שפע

סוד גדול גילה המקובל הרב שלמן אליהו זצוק"ל (כרם שלמה), כי מההנהגה שנקבעה בעולמות העליונים, יש ללמוד שהשפע והברכה הראויים לאדם, יורדים אליו עם בוא ילדיו לעולם: "כאשר ההורים מולידים בן, מוכרח הוא שמביאים עם הילד לצורך אביו ולצורך אמו דבר אשר לא היה להם עד עתה, והוא: או דבר של עושר או דבר של חכמת התורה ועבודה ביראת ה', כל אחד כפי זכותו.

"וזהו שאמרו חכמינו זיכרונם לברכה 'אל תקרי בניך אלא בוניך', רצונו לומר, בניך הם הבונים אותך ועושים לך בנין, דהיינו יתרון העושר, או של פרנסה או של דבר אחר. וזה הדבר מנוסה אצל כל באי עולם כולם. ואם יזכור - יראה בעצמו שהיה אצלו יתרון איזה דבר בכל עת היולודו של ילד אחד מילדיו. ואם לא יזכור ויכחיש הדבר - ייתן דעתו עליו מכאן ואילך, ואין צריך ראיות לדבר המנוסה".

מתוך ספר "שיח יצחק", פרשת בהעלותך. לרכישת ספרי הרב יצחק בצרי היננו להיברות שופט או חייגו: 073-222-1250

איך לזכות שהתפילות יתקבלו?

**האם מותר לבצע טיפול רפואי
באמא, ומהי המעלה הרוחנית
של תמיכה במחלקת אמ"א?**

קניתי בגד מהחנות, וכשניגשתי ללבוש אותו בשבת שמתי לב ששכחתי להסיר את התווית מהבגד. האם מותר להסיר את התווית בשבת?

כיוון שאת התווית מצמידים לבגד רק אחרי שהבגד מוכן לפני כן, נמצא שאין איסור בהסרת התווית של המחיר או החברה שעל הבגד (בניין שבת חלק ב' פרק י"ב אות ג' בשם הגרש"ז אויערבך). ויש מחמירים בזה, שלא להסיר את התווית בשבת (חוט השני חלק ב' פרק ל"ד סעיף קטן ג').

אישה שמומחית לפדיקור, ואמא שלה בקשה ממנה לעשות טיפול שעלול להוציא דם בשעת הטיפו, האם מותר לבת לטפל באמא שלה?

השולחן ערוך (יורה דעה סימן רמ"א סעיף ג') פסק לגבי בן שרוצה להוציא את הקוץ שתחוב לאביו בבשר, או רופא שרוצה להקזי דם לאביו לרפואתו, שאסור לעשות כן אף על פי שמכוון לרפואה. אולם הרמ"א שם פסק שאם אין מישוהו אחר שיכול לעשות זאת - מותר, ובבן איש חי (פרשת שופטים אות כ"ד) פסק כדעת הרמ"א. ולכן גם בנידון שלנו, אם אין אישה אחרת שתעשה טיפול פדיקור, אפשר להקל לעשות על ידי הבת במקום צורך גדול.

אני צריך לנסוע לחתונה מחוץ לעיר, ועדיין לא התפללתי תפילת ערבית. האם מותר לצאת לדרך לפני תפילת ערבית?

מעיקר הדין אסור לצאת לדרך קודם תפילה, וגם קודם תפילת ערבית אסור. אמנם אם זו דרך קצרה, או שיועד שיוכל אחר כך להתפלל ביישוב הדעת, מותר ללכת לחתונה אף שעדיין לא התפלל ערבית (שבט הלוי ח"ח סימן י"ח). וכן אם יש לו שעה קבועה לתפילת ערבית, וכעת לא אמור להתפלל, ועתיד לחזור למניין הקבוע - מותר לצאת כעת לדרך (שיח הלכה אות י"ז בשם הגרש"ז אויערבך זצוק"ל).

זיברתי על חבר לשון הרע, ובעקבות המצב רוצה לבקש ממנו את סליחתו. האם צריך לומר לו שזיברתי עליו לשון הרע?

בדרך כלל, כאשר אדם אומר לחברו שדיבר עליו לשון הרע, זה מצער מאוד את האדם ומביא אותו פעמים רבות לידי שנאה אף לאחר בקשת הסליחה. ולכן במקרה כזה עדיף לבקש ממנו סליחה באופן כללי לפני יום כיפור, ולא יפרט לו את העניין שדיבר עליו לשון הרע (חזון עובדיה ימים נוראים עמוד רמ"ד הערה כ').

בימים אלו, שמצינינים עשר שנים להקמתה של מחלקת "אמא" שהצילה אלפי תינוקות, מה המעלה של הדבר?

בזוהר הקדוש (שמות דף ג' עמוד ב') מבואר על שלושה סוגי אנשים שדוחים את השכינה מהעולם, מסירים את השגחת הבורא על העולם, וצועקים ואינם נענים, ואחד מהם הוא מי שאינם זהירים בעניין זה.

וידוע שמחללים שבת להציל את העובר, ובדברי הראשונים יש שיטה שאפילו על עובר תוך ארבעים יום מחללים את השבת, ונאמר עליו הכלל "חלל עליו שבת אחת כדי שישמור שבתות הרבה" (ר"ן בשם הרמב"ן מסכת יומא דף כ"ד עמוד ב', ועיין מגן אברהם סימן ש"ל סעיף קטן ט"ו מ"ש בזה).

ומכאן נלמד כמה המעלה של מי שזוכה להיות שותף בהבאת ילדים לעולם, שזוכה להרבות שכינה בעם ישראל, ולהגביר את השגחת ה' על העולם, וזוכה שיהיו תפילותיו מתקבלות ומעלחו עצומה.

שכשאת איתו נתקרת מהעם שלך
איך תבחרי בחיות פרא? איך?
הרבה חשבו שהם אחרת וטעו בחייהן

לדיווח וסיוע
חייגי עכשיו
052-955-1591

הוא חוגג על דם עמך
ואת עדין בוחרת בו?!

איך שומרים על האמונה?

מהי התרופה להתמודדות עם משברים, והאם זה מספיק להאמין שיש בורא עולם?

כל מי שיצא לו לעיין מדי פעם במאמרים בנושא שלום בית יודע את כלל הברזל – זוגיות טובה לא נוצרת מעצמה, היא נבנית על ידי השקעה. כל מי שיצא לו להיות במדרשיה עם מתחזקים בתחילת דרכם, שהאמת בוערת בעצמותם, מה שנקרא "אורות", בטוח מצא את עצמו בסיטואציה שהחברה מדברים, ואז אחד מבניהם זועק לפתע בבהלה עם עיניים פעורות, כאילו ובזה הרגע הוא רואה מולו את הדיבוק מדימונה – "זה לשון הרע!". ואז השני מצטדק ואומר "מה לשון הרע בזה!?", ואז מתחיל דיון מה נקרא לשון הרע.

כל מי שהחליט שאין מנוס וחייבים להוריד במשקל, התחיל לצערו הרב לאכול יותר חסה וגזר מאשר טוסט-בייגל עם גבינה מותכת 36% שומן וקצת רוטב אלף-האיים, וגם לוותר לצערו העוד יותר רב על המוסקה ביום ראשון שנשארה מליל שבת. ומה המסקנה מכל זה? שום דבר בחיים, וזה לא משנה באיזה תחום, לא מגיע ללא עבודה והשקעה. כדי להשיג משהו בחיים צריך להפשיל שרוולים ולפעול למען זה, בלימוד, בעבודה פיזית ושאר הדרכים הנדרשות. וכמו שההורים לימדו אותנו כשהיינו ילדים – "בחיים האלה אין שום דבר בחינם".

כמו ביתר תחומי החיים, גם אמונה דורשת עבודה. אמונה היא כמו שריר, אם לא מתאמנים באמונה בצורה קבועה – היא נחלשת ומתנוונת. כדי לשמור על האמונה צריך להקדיש זמן ללימוד ולחיזוק. זה יכול להיות דרך שיעור שבועי קבוע בנושא אמונה, או בלימוד מתוך ספר מחזק. הנה רשימה חלקית של ספרים מומלצים לחיזוק האמונה: "נפש שמשון – שערי האמונה" / הרב שמשון דוד פינקוס; "פרקי מחשבה – אמונה וביטחון" / הרב עזריאל טאובר; מתוך סדרת הספרים "חובת האדם בעולמו" – כרכי "אמונה" ו"ביטחון"; "יגל לבי בישועתך" / הרב יגאל כהן; "כל משבריך – ממשברי החיים ופתרוןם ביהדות" / הרב לוגאסי; "בגן האמונה" / הרב שלום ארוש.

בחיים יש רגעי קושי ומשבר, אישיים או של האומה כולה. הדרך היחידה לצלוח את גלי המשבר היא דרך האמונה בבורא עולם, האמונה שאין דבר במקרה, ושהכול נקבע על פי צדק עליון, גם כשזה לא תמיד מובן וברור לנו, והכול מכוון לתכלית עליונה וטובה. האמונה שאנחנו מושגים בהשגחה פרטית, ושכל דבר המתרחש בחיינו הוא מדויק ובעל תכלית עליונה ולטובתנו בלבד, היא זו שנותנת את הכוחות להחזיק מעמד, היא זו שדוחפת אותנו להמשיך קדימה ולא ליפול.

הלימוד נותן כלים להתמודדות עם מבחן האמונה כשהוא לפתע מגיע לחיינו, בדומה ללוחם שצובר ידע באסטרטגיות לחימה ועורך אימונים לקראת שעת לחימה. כשהרגע מגיע ויש מבחן באמונה, זהו הזמן שבו מוטל עלינו לדבר אל עצמנו, להיזכר במה שאנחנו יודעים ולהחזיר זאת אל תוך לבנו. הלימוד המקדים הוא שלב הכרחי, אבל רק בשעת המבחן האמונה שלמדנו ושינו יכולה להתבטא ולצאת אל הפועל. בדיוק כמו אברהם אבינו שה' בחן אותו בעשרה ניסיונות קשים, ורק לאחר שעמד באותם מבחני אמונה בפועל – הקב"ה אמר עליו "עֲתָה יָדַעְתִּי כִּי יִרָא אֱלֹקִים אֶתָּה" (בראשית כ"ב, י"ב).

האתגר השבועי

שמעו שיעור שבועי קבוע בנושא אמונה של רב שאתם מתחברים לשיעוריו, או למדו בספר מחזק בנושא זה.

שליחות שמיימית

אתגרי חיינו - דיכאון או השגחה פרטית ומקודשת? הפרשה מגלה

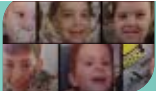
הטור שאני כותב כאן בעלון הוא בנושא מאתגר: נוער בסיכון, נוער מתמודד. פעמים רבות התסכול והצער של ההורים הוא כבד מנשוא. הציפיות הטהורות שלהם מתנפצות, והם מחפשים אשמים (ההורה השני? המורים? הילד עצמו?), מלאים בכעס ותסכול שהופך בהמשך לדכדוך ודכאון. כדי להצליח לצאת מזה ולעבור לעשות השתדלות נכונה, ההורים צריכים לשנות גישה. השלב הראשון שנוצר כדי לעלות למסלול של תיקון, הוא קבלת המציאות. צריך לזכור, ששום דבר לא קורה בטעות או במקרה. אין תקלות אצל הקב"ה, וגם אם כרגע לא מובן לנו מה עשינו רע שזה מגיע לנו, צריך לעבור לתדר אחר. לכתחילה, ודאי שצריך להשתדל להיות במצבים טובים ונכונים, אבל אם מונחת עלינו מצב שונה, ופתאום הילדים עושים לנו בית ספר, עלינו להבין לדעת שכעת זה תפקידנו.

וכן כתב הרש"ר הירש (ספר חורב, פרקי התורות פ"ו) וז"ל: "דע, כי הקב"ה יעד אותך להיוולד דווקא בתקופה שבה נולדת, בסביבה שבה באת לעולם, להורים שהולידו אותך בנסיבות המיוחדות לך. הוא מפגיש אותך עם אנשים מסוימים, נותן לך מורים מהם תלמד וידידים להם תתחבר או תתרחק, מעניק לך כוחות גוף ונפש במידה הנדרשת לצרכיך, מעמיד אותך במהלך חיך במצבים הייחודיים לך. כל אלה מהווים עבורך את האמצעים הטובים ביותר כדי להגיע אל התכלית אליה נשלחת לעולם, למלא את רצונו יתברך, ובהם טמונה הצלחתך".

גם נשמות הבנים והבנות נשלחו דווקא אלינו, כי תפקידנו לעזור להם לעבור בהצלחה את המסע שלהם כאן בעולם, דרך קבלה של המציאות הזו. כנראה עשינו טעויות בדרך, גם זה בלתי נמנע, אבל צריך להביט קדימה. החפץ-חיים היה רגיל לומר שהדבר מרומז בפסוק בפרשה שלנו (שמות ג, ה'): "הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֶדְמַת קִדְשׁ הוּא", כלומר גם אם אתה עומד במקום או במצב שנראה לך דחוק ומגביל, דע לך שקודש הוא, כלומר שמצב זה ניתן לך כדי שתעבוד את הבורא מתוך המגבלות האלו!

כל עוד ההורים עסוקים בחיפוש אשמים, מלאים בתסכול ובכעס, דיכאון ודכדוך, אין להם סיכוי למצוא את הכלים הנכונים ולעשות השתדלות נכונה. הם בטוחים שאין סיכוי, ולפעמים הם גם צודקים, אבל גם כאן יש מסר מעודד שנלמד מפרשת השבוע שלנו, מבתיה בת פרעה. על אף שלא היה לה סיכוי בדרך הטבע להציל את משה מהיאור, היא עשתה השתדלות – וזכתה לנס, ללמדנו "שאינו לו לאדם למנוע את עצמו בשום מעשה הישר והטוב, אף שיראה מראש שלא יעלה בידו להגיע עדי תכליתו. כי אם באמת יכוון האדם במעשהו בכל לבו ונפשו, אין שום דבר שבעולם עומד לנגדו. וכן כאן היא עשתה את שלה, לשלוח ידה, ונעשה לה נס, שנשתרבבה אמתה" (לשון הרב שמחה בונים מפשיסחה זצ"ל, קול מבשר ח"א פרשת שמות).

לסיכום, כללי החינוך עם נוער מתמודד הם קצת שונים מכללי החינוך הקלאסי הרגיל. יש סט כלים שלם, שכדי להצליח ליישם אותו, צריך קודם כל לקבל את המציאות, להבין שהקב"ה בהשגחה פרטית הטיל עלינו שליחות ללוות נשמות כאלו, ולעשות עד היכן שידינו מגעת עם הכלים הנכונים.

החסופים שלנו עדיין בשבי, החיילים שלנו עדיין בלחימה, הפצועים שלנו עדיין זקוקים לתפילה
התפילות שלכן מרעידות את השמיים!!
רבנית תערוך הפרשת חלה מרגשת ועוצמתית ותתפלל יחד אתכן.

מתגייסות למצן הצלחה עם ישראל!
להזמנת חוג בית ללא עלות: 073.222.1290

מבחינתנו צריך להיות – שב ואל תעשה. עדיף לא לעשות כל מיני דברים שמרחיקים אותנו מהביטחון. לא צריך להיות בעל מופתים כדי להבין – ה' יכול לפרנס אותי ולדאוג לי מתוך מה שאני כבר עושה. לדוגמה, יש לך חנות? זה בסדר לסגור אותה עוד כמה דקות לפני שבת ולחזור הביתה בזמן וברוגע להכין את השבת.

תרגיל לפיתוח כוח הביטחון: התבוננו בחיים שלכם. נסו להיזכר במשהו שהיה נראה חסר תקווה, אולי מבוי סתום בחיים בתחומי זוגיות, פרנסה או בריאות. האם לאחר מכן, במבט לאחור, הצלחתם לראות את השגחת השם יתברך באותם פרטים? משהו שקרה ושינה דברים לטובה? עכשיו, מבלי לכעוס על עצמכם או להוסיף אשמה – במבט לאחור, כמה ביטחון הרגשתם במצב? אם הרגשתם ביטחון, מעולה! נסו למשוך את הביטחון הזה, את התחושה הפנימית, למקומות לא פתורים בחיים שלכם עכשיו. אם לא הרגשתם מספיק ביטחון – עכשיו, כשאתם יודעים איך הדברים הסתדרו לטובה, כשאתם מסתכלים אחורה, מה היה קורה לכם ואיך הייתם מתנהגים באותם מקרים אם היה לכם ביטחון? נסו "להלוות" לעצמכם ביטחון בפעם הבאה שקורה משהו, זאת אומרת לנסות להתנהג בעוד טיפה ביטחון – כמו אותו אחד שכבר יודע שוודאי הדברים יסתדרו לטובה!

כוח הביטחון

איך הייתם מתנהגים אם הייתם יודעים איך הכל יסתדר לכם?

היא לפעול מהמדרגה שלנו, ולא מתוך "דמיונות" על מדרגות שלא קשורות אלינו, ולכן אנחנו צריכים לראות מה הצעד הבא, הקטן, שאני יכול לעשות כדי לתרגם את האמונה שלי לביטחון בחיים. לפעמים השאלה היא לא מה לעשות, אלא מה לא לעשות. למה הכוונה? מסתבר שיש הרבה פעולות שאנחנו מבצעים בחיים שנוגדות את הבטחון – השתדלות יתירה, ניסיון להשיג פרנסה מתוך עשיית יתר, מחשבות טורדניות בזמנים לא קשורים (כמו לחשוב על עבודה או על דרכים חדשות להשיג פרנסה דווקא בשבת), זה יכול להתבטא בחנופה לבוס כדי להתקדם, ובעוד עשרות דרכים, כשהמכנה המשותף

אחד ההסברים להבדל בין המיליטריזם האמונה וביטחון הוא שאמונה היא כוח פנימי בנפש, עצם העובדה שהאדם מאמין. הביטחון הוא כבר הוצאה מהכוח אל הפועל – זאת אומרת הפעולות שאנחנו מבצעים בעולם לאור האמונה שלנו. יש הבדל בין מישהו שמאמין שהשם יתברך זן ומפרנס אותנו, לבין מישהו ששם ביטחונו בהשם יתברך בסיטואציות שבהן היה יכול "לקחת את המושכות" ולעשות דברים בכוחנות או בחוויה פנימית של "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה".

כוח הביטחון נותן לנו יציבות ומאפשר לנו לשחרר התנהגויות לא נחוצות, כמו דאגה יתירה, כמו ניסיון חס ושלום לדחוק אנשים אחרים כדי להגיע "קדימה בתור". ישנם סיפורים מופלאים על גדולי ישראל שהיתה להם מידת בטחון שלא תאמן, כמו הסבא מנובהרדוק שהיה בעל מידת הביטחון בצורה יוצאת מגדר הרגיל. אותם סיפורים יכולים לחזק אותנו בביטחון, ומצד שני, כמובן יש לשים לב שאותם אנשים רמי מעלה עבדו על האמונה והביטחון שלהם במשך שנים, לפעמים אף עשרות שנים, ורק אז הגיעו לאותן מדרגות. הציפייה הפשוטה מכל אחד מאיתנו

הרב ישעיה וינד

כוחות הביטחון

את התינוק הקטן שמצא חן בעיניה כל כך. פרעה אינו עומד בהפצרותיה ומסכים. נו, לא נורא, תינוק אחד יוחרג מתוך מאות האלפים. כך, התינוק המבוקש ביותר, שבגללו נגזרה הגזירה, דווקא הוא מוצא מפלט בתוך ארמון המלך, במקום המוגן ביותר. פרעה אישית משתעשע עם התינוק החכם, אינו יודע שהוא מגדל במו ידיו את התינוק שבגללו מושלכים מאות אלפים לים. את מי שעתיד להרוס את ארץ מצרים בצורה שלא היתה כדוגמתה, ותיזכר לעד בהיסטוריה.

איך חי תינוק אחד מתוך מאות אלפים, ודווקא הוא?

שום דבר מהמתרחש בעולם אינו סתם ואינו במקרה, וודאי שחיים שלמים יורדים לעולם בהשגחה פרטית מדוקדקת, ברצון שמיימי שתינוק זה ייוולד, דווקא להורים אלה. רק הם יוכלו לגדל ולפתח אותו כראוי ורק אצלם ימצא את תיקונו. אך לצערנו רבים חושבים שאינם מסוגלים לכך. לאדם ניתנה בחירה, לתקן, או חלילה לקלקל. הוא יכול לבנות חיים שלמים ושרשרת דורות נצחית, או חלילה הפוך. כאן נכנסים לתמונה הידברות ומחלקת אמ"א, לשכנע את ההורים להיות כלים לתכנית האלוקית, לבנות את העולם ולהמשיך את שרשרת הדורות, מתוך התנתקות מחשבות קטנוניים של איך, מה, אולי וכדו'. ענייננו בהצלת נפשות והמשך קיום העם היהודי. אשרי מי שיש לו חלק בכך.

עבדים שבמשך שנים ארוכות מבצעים עבודות בהיקפי ענק ללא שום תמורה, דבר שמכניס הכנסות עתק לקופת המדינה.

הקבינט המורחב מתאסף, ומתקבלת החלטה אסטרטגית: לזרוק לנהר את כל התינוקות שיוולדו מכאן והלאה, כך יצליחו להיפטר גם מהתינוק המסוכן. אך בשמים הוחלט אחרת, ויד ההשגחה מלווה את התינוק. הוריו, המבקשים להציל אותו, מכניסים אותו לתיבה קטנה ומניחים את הפעוט, משה, בנהר הנילוס, שם מוצאת אותו בת המלך, בתיה. רחמיה נכמרים עליו, והיא מחליטה לאמץ את התינוק הקטן. מביאה אותו הביתה ומבקשת מאביה אישור מיוחד לאמץ כבן

רומניה בשנות השואה. את כל יהודי העיר יאס מחליטים הגרמנים להעמיס על קרונות רכבת המיועדים להובלת בקר, בדרכם למחנות עבודה. הם זקוקים רק לצעירים ולחזקים, כל השאר 'מיותרים' מבחינתם. זו הסיבה שהמפקד הגרמני מחליט להוציא את הרכבת דווקא ביום הקיצוץ הכי חם. בנוסף לכך, בראשו השטני עולה רעיון סדיסטי; מתחת לרצפת הקרון נבנה מתקן מיוחד, שם הבעירו עצים שחיממו את כל הקרון. כך יצאה הרכבת הארוכה לדרכה.

מספר אחד הניצולים: "מעל מאה ועשרים איש נדחסו לתוך הקרון שלנו, ביניהם תינוק אחד. בסוף המסע הצליחו לשרוד בחיים שמונה אנשים בלבד. כל השאר פשוט נחנקו מהחום המחניק והצמא. הפלא הגדול היה שבין השמונה היה גם התינוק. אף אחד לא הבין איך הוא הצליח לשרוד את כל הדרך המזוועה, כאשר מבוגרים וחזקים ממנו לא עמדו בזה. כאן ראינו את ההשגחה השמיימית המדוקדקת – מי שרצו משמים שיינצל, ניצל. כך זכה תינוק חלש חסר ישע לשרוד את התופת, על אף הסיכויים האפסיים".

חיפושים נרחבים נערכים אחר תינוק אחד בודד בין מיליוני התושבים במצרים. פרעה מלך מצרים גילה באמצעות החוזים בכוכבים שבימים אלו נולד תינוק המסכן את עתיד ארץ מצרים. כשיגדל, הוא יוציא ממצרים את מיליוני העובדים היהודים. העובדים-

עם ישראל זקוק לשמירה והגנה הקבלה הטובה שלך תכריע את הכף

שיעור תורה שבועי חינוך בצניעות תוספת שבת הנחת תפילין

קמפיון המעשים הטובים

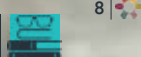
כאישי אחד בלב אחד

הם נלחמים בחזית ומוסרים את נפשם אנחנו נתחזק ונקבל קבלות טובות לשמירה והגנה רוחנית למענם ולמען כלל ישראל

מסרו את הקבלה שלכם ואת השמות לתפילה נורל משותף לכולנו! חיינו עכשיו < 073-2221230

נערה שמחפשת מפלט מבית קשה, מוצאת אותו בבית משפחה בדרום. בדרכה חזרה משבת שם, היא מגלה שהארנק אבד. הדרך למציאתו פלאית, ופלאי עוד יותר הקשר שנתקם בינה לבין המוצאת - שרק נעשה מופלא עוד יותר, כשהיא מגלה מיהי מושיעתה

איך שארנק מתגלגל

היטב.

וכך, בעודי מתארגנת, שמתי לב שאבד לי הארנק! מה אני עושה עכשיו? ככל הנראה שכחתי אותו היכנשהו, מרב סערת הרוח שהייתי נתונה בה. פרצתי בבכי. לא יכלתי לשאת זאת. איך אעלה אל אבי, והארנק אינו איתי?! מיד התגייסה כל המשפחה לעזרתי. הם חיפשו בכל מקום בו הארנק יכול להימצא, וגם התקשרו לכל מי שיכל לעזור, שמא ואולי ראו את הארנק. ג... האוטובוס עבר.

האוטובוס הבא היה האחרון. ידעתי שאני חייבת לעלות עליו. בינתיים, אחד מהזוגות שהתארחו אצל המשפחה ושמעו על הארנק האובד, התקשרו. הם בדיוק עברו ליד התחנה האחרונה ביישוב, מקום נידח שכמעט אף אחד לא עובר בו, ושם ראו מודעה על ארנק שנמצא, שמישהו הדביק שם.

הם יצרו קשר מיד, ולאחר מסירת סימנים - התברר שזה אכן היה הארנק שלי. כמה שמחתי! אך הזוג מיהר לומר שהם כבר עזבו באוטובוס הקודם. המשפחה ניסתה לתאם איתם ומתברר שהם גרים ממש בסמיכות לביתי שבעיר. הם היו ממש נחמדים, והציעו להביא לי את הארנק ישירות לתחנה.

האוטובוס האחרון היה כבר בתחילת המסלול, ואני הייתי חייבת לתפוס אותו. לא היה עלי טלפון סלולארי, כך שעליתי לאוטובוס בידיעה שבתחנה שבה אני אמורה לרדת - הזוג שמצא את הארנק ימתין לי, כדי למסור לי את הארנק.

כאשר הגעתי לעיר, השעה היתה מאוחרת מאוד. הלב שלי דפק מהפחד על כך שלא הגעתי בזמן. ניסיתי לנחם את עצמי, שלפחות הארנק נמצא ותכף יהיה בידי. כשירדתי מהאוטובוס, קבל את פני זוג נחמד ממש. האישה חייכה אלי ככזו חמימות, שמשוהו בי נרגע ונשאב אליה. הודיתי להם מעומק הלב. הם שאלו היכן אני גרה, והציעו ללוות אותי עד לבית, כדי שארגיש בנוח, עקב השעה המאוחרת. שמחתי - לפחות אוכל לומר שהגעתי עם ליווי. האישה גם עלתה איתי במדרגות הבניין עד הבית. עד היום, היא אומרת, היא לא יודעת למה היא החליטה לעלות איתי. בתחילה חששתי להיחשף בפניה ככה, מי ומה הבית שלי, רואים כבר שהדלת נפתחת. אבל מצד שני, הנוכחות שלה תרכך מאוד את הנחיתה שלי. יכעסו עלי פחות ממתמיד. נפרדתי ממנה אחרי שהדלת נפתחה.

מבחינתי, האירוע איתה תם. אבל לא מבחינתה. למחרת, כשהלכתי ללימודים, ראיתי אותה. היא ניגשה אלי ושאלה לשלומי. הודיתי לה שוב, והתפתחה בינינו שיחה. ככה בעצם התחילה מערכת יחסים מיוחדת. מיכל, היתה לי כאם, אחות ובעיקר - חברה. היא יצאה איתי לגלידה, סתם כך, סידרה לי עבודות קטנות ומשתלמות בעבודה שלה, החליפה איתי ספרים ומתכונים. היא היתה שמש שהפציעה בחיי. הבית שלה היה לביתי הראשון, לשם הגעתי כל הזמן. היה לי מפתח. בת בית.

תל קטן אני זוכרת את עצמי נלחמת. נלחמת על השפיות, נלחמת לשרוד. לחייך לעולם, גם כשהכל כל כך לא בטוח, ואין פיסת אדמה יציבה כדי להניח עליה רגל, ודאי שלא ראש. התגלגלתי במספר רב של מקומות עד שהאנשים הנכונים קלטו את השדרים שיצאו ממני ומכל הסביבה שלי.

בזכותם הגעתי למוסד מדהים, מסגרת שנחשבת ל"רגע לפני הוצאה לאומנה". למרות כל האקשן והבלגן שהיו סביבי, בית הורי היה עוגן כלשהו בחיי, ולא רציתי לעזוב אותו. היו לי אחים ואחיות, והדאגה שלי אליהם נתנה לי כוח ומשמעות לסבל הרב.

במוסד הרגשתי בנוח. הייתי עם בנות שהיו פחות או יותר כמוני. לא כולן באמת התאימו לרמת ההתנהגות שהייתי רגילה אליה, אבל למדתי להתחבר לאנשים שנכונים וטובים עבורי. לאורך כל חיי הרגשתי איך הקב"ה נמצא איתי, בהשגחה מתמדת. ידיעה ברורה שה' איתי כל הזמן.

במקום לימודי התחבתי מאוד על אחת מנשות הצוות, ; מקסימה. התפתח בינינו קשר מיוחד, והיא הכירה לי את משפחתה שגרה במושב בדרום הארץ - משפחה חמה שביתה פתוח לרווחה, והכנסת אורחים היא חלק מהותי מיסודותיו. הוקסמתי מהם. לראשונה היה לי מקום בטוח וחם, הרגשתי בנוח. התחלתי לנסוע אליהם בשבתות, חווה מקרוב בית יהודי אמיתי, עם הורים חמים, אוהבים. בית שתמיד ייחלתי לעצמי.

ביום שישי הייתי אמורה להספיק את האוטובוס שיורד דרומה. באותה תקופה לא היתה תחבורה רציפה, אלא קווים בודדים ביום ותו לא. אבל השטן, שערב שבת הוא המצב הטוב ביותר שלו, התחיל להפעיל את המהלכים שלו. גם כך המצב בבית היה בכי רע, הכל היה רגיש ומתוח, וכך יצא שהייתי עסוקה בלהתחנן ולעשות כל מה שרק אפשר כדי שאוכל לצאת בזמן - בד בבד עם הריצוי והניסיון להרגיע את הרוחות.

בסופו של דבר יצאתי חמש דקות אחרי האוטובוס האחרון, סתורת שיעור, עם דמעות בנשמה.

צוידתי, לאחר מאבק רב, בשטר בודד ובמפתח של הבית. הכסף היה אמור להספיק לי לנסיעות. את העודף, כמובן, הייתי חייבת להחזיר.

רצתי את כל הירידות הישר אל התחנה האחרונה בשכונה. אולי ירחם המרחם ואצליח לתפוס אותו? לא יכלתי לחשוב על אפשרות שבה איאלץ לחזור הביתה ולשהות בה שבת שלמה.

לרווחתי, האוטובוס היה בתחנה, העמיס נוסעים שגרמו לו להתעכב עוד קצת, מה שעזר לי לתפוס אותו. אל המושב הגעתי ממש לפני שבת. לא נותר לי הרבה זמן, מיהרתי להתארגן ולקבל את השבת בשמחה.

השבת היתה הזמן לחבישת הפצעים, לאגירת הכוח ולאירוס הנשמה. במוצאי שבת התארגנתי שוב מהר, כדי לצאת באוטובוס הראשון לכיוון העיר שלי. הנסיעה ארוכה, ובבית הזהירו אותי שוב ושוב שלא להגיע מאוחר. ידעתי שאבוי לי אם אחרוג מהכללים. לא היה צורך באיומים, הכרתי את ספר החוקים

ניתן להקדיש את מירית שבת ולהעביר שם לתפילה

באה שבת - באה מנוחה
בואו נשמור כולנו יחד, באחדות נפלאה את השבת הקרובה
למען החיילים החטופים והנעדרים.

אשמור שבת זו | לימוד תורה למען החטופים | קבלת שבת 20 ד' לפני | אמנע מדיבורי חול בשבת

שבת אחים ואחיות
 למען האחים שבשבי

כח רוחני שמציל נפשות

בימים אלה, חיילי צה"ל מוסרים את נפשם להצלת עם ישראל ולהגנתו, ויש להם בכך זכויות עצומות של הצלת נפשות. בימים אלה כדאי גם לחזק את רוחם של אלה שפועלים להגנת עם ישראל בדרך אחרת, רוחנית - בלימוד התורה הקדושה. מרן הראשון לציון, הרב יצחק יוסף, מרבה לדבר בכל מקום ולהדגיש את חשיבותם של לומדי התורה.

כמה גדולה התרומה של לומדי התורה לבריאות ולביטחון של עם ישראל?

לפני המצאת התרופות, היו מגיפות שונות מפילות אלפי חללים ברחבי העולם. באותה תקופה יזם החפץ חיים זצ"ל הקמת בית חולים יהודי בעיר לידא. כדי לממן את העלויות של ההקמה והתפעול, הוזמנו הנגידים והגבירים של האזור לאסיפה, והחפץ חיים דיבר איתם. העשירים אכן תרמו ביד רחבה, כל אחד תרם מיטה או מספר מיטות לבית החולים היהודי, כל אחד כפי יכולתו.

בעודם מדברים, הגיעו אל המקום בני הישיבה המקומית, ששמעו על כך שהחפץ חיים נמצא במקום, ורצו לראותו. כאשר ראה אותם - אורו פניו של החפץ חיים, והוא מיהר להזמין אותם פנימה, ובירך אותם בזה אחר זה. הגבירים ועשירי המקום נפגעו - מדוע מסיח החפץ חיים את דעתו מהם, לטובת בני הישיבה? שאל אחד הגבירים בעוקצנות: "רבי, כמה מיטות תרמו הבחורים הללו לבית החולים?"

החפץ חיים ענה מיד: "מה אתה שואל? כל אחד מהם תרם חמישים מיטות!". 50 מיטות היו כמות עצומה, אף אחד מן העשירים שבמקום לא תרם סכום גדול כל כך. התפלאו הגבירים, כיצד ייתכן הדבר?

הסביר החפץ חיים, כי כל אחד מן הבחורים לומד שעות רבות, והלימוד הזה מעורר רחמי שמים מרובים, אשר מונעים מכמה עשרות אנשים בכל יום לחלות, או מסייעים לחולים להבריא ולשוב לבתיהם. בלעדיהם, הסביר החפץ חיים, היו לבית החולים מטופלים רבים נוספים, שהלימוד "חוסך" מבית החולים.

הקב"ה ברא את האדם בריא, הסביר החפץ חיים, ואם כך - מדוע הוא נעשה חולה? לעיתים משום שהוא עצמו התנהג שלא כשורה, ובמקרים אחרים - משום ש"כל ישראל ערבים זה לזה", לפעמים חולים גם אנשים שלא חטאו בעצמם. זהו החלק ה"שלילי" של הערבות ההדדית. אך הצד החיובי הוא שאדם שלומד ומתפלל - מביא בריאות ואושר לאנשים רבים.

הזעם והכאב שהיה בה - ולא היתה מוכנה לסלוח.

מאותו היום, מיכל השתנתה. היא עזבה את ההוראה, מבינה שחטאה לתפקיד. היא עשתה הסבה מקצועית, וכיום היא במקצוע שונה לחלוטין. היא מיוסרת כל כך מכך, שהיא מנסה לכפר על זה בכל דרך. היא אמרה לי דבר מדהים: באותו יום שבו היא הכירה אותי לראשונה, עם הארנק, היתה לה שיחה עם ה'. היא התחננה שיעזור לה לכפר על מה שעשתה, שיחזיר את נעה בחזרה אל המסלול, אל קרבת אלוקים. היא התפללה כל כך, שכאשר ראתה אותי והבינה איפה אני גרה, היא החליטה לעשות הכל כדי לעזור לי ולשמור עלי ממתענות הרחוב, לתת לי תמיכה, שאצליח להתרומם ולהחזיק מעמד, לבנות בית של תורה ואיכות.

נדמתי ממה שהיא אמרה. ולא רק בגלל שלא האמנתי שהיא, מיכל העדינה, אצילת הנפש, שכל הטוב שבעולם שוכן בנשמתה, מסוגלת לעולל כך, אלא יותר מכל, כיוון שלאורך כל הסיפור שלה, התבררה לי דמותה של נעה. הכרתי אותה. חברה שלי.

שמעתי ממנה את הסיפור הזה אינסוף פעמים. היא היתה גדולה ממני בכמה שנים טובות, אבל אחדות הגורל חיברה בינינו. פער השנים לא הפריע, שתינו הבנו מהם החיים, ומהו הרחוב.

עכשיו, כששמעתי את הצד השני, החלטתי להחזיר מעט טובה למיכל. כמובן לא אמרתי לה כלום, אבל בשקט-בשקט דיברתי עם נעה, בעדינות וברגישות. ניסיתי לרכך, להסביר את המקום של מיכל, את כאב הלב שלה מאז, את יסורי הנפש. אמרתי לנעה - בזכותך קבלתי אור בחיים. כדי לכפר עליך, היא אימצה אותי.

בסוף, סיפרתי לה על הדממה בבית של מיכל, על ההמתנה הארוכה, על הסבל והייסורים שהיא עוברת.

כאן נעה כבר לא יכלה לעמוד מנגד.

היא ראתה מה קרה לי מאז שהכרתי את מיכל, וכמה היא עזרה ותרמה לחיי. כעת, כשהבינה מי הדמות הזאת, היה לה יותר מקום לסליחה.

בסופו של דבר הפגשתי ביניהן. לקח זמן עד שהיתה אווירה נעימה, אבל מיכל הצליחה, ונעה התיישה.

שנה לאחר מכן, היינו נעה ואני אורחות כבוד בברית. החיך לא יורד מפנינו, ולא היה מי שתמה מה אנו עושות שם, זה היה ברור מאוד. הוא הילד שלנו, לא?

מיכל עדיין לא זכתה לילדים. זו היתה העננה היחידה בחייה, העצב היחיד שהיה נסוך בקפלי העיניים. כאב לי עליה מאוד, וכל הזמן התפללתי עליה.

באחת מהשיחות שלנו, זה קרה. דברנו שיחה כל כך קרובה וכונה, שיחת נפש של עומק, ואז מיכל סיפרה לי על עצמה, על מי שהיתה - ואיננה. מיכל סיפרה לי שהמקצוע המקורי שלה היה בכלל הוראה. היא הצליחה מאוד בתחום, בכיתות הגבוהות בעיקר. היה ברור לכולם שעתידה בטוח בהוראה, ושעוד תגיע לגדולות. אולי בשל כך, היא אמרה, היהירות גרמה לה לעשות את השגיאה של חייה. היתה צעירה מכדי להבין ענווה מה היא. היתה לה בכיתה ילדה שהרקע שלה לא תאם בדיוק את השקפת עולמה של מיכל. היא לא ידעה איך זה קרה, אבל היא סנטה בה לא אחת. ואז, כשראתה פעם את אותה ילדה במקום שלא התאים לרוח מוסד

מיכל עדיין לא זכתה לילדים. זו היתה העננה היחידה בחייה, העצב היחיד שהיה נסוך בקפלי העיניים. כאב לי עליה מאוד, וכל הזמן התפללתי עליה

הלימודים - היא פשוט פנתה להנהלה ודיווחה עליה - בלי לנסות לשאול, לדבר עם הילדה בעצמה. כלום. בעקבות כך, פניה של אותה ילדה הוכלמו ברבים על ידי ההנהלה, ואצבע מאשימה הופנתה אליה.

מאותו יום, אותה ילדה לא חזרה לכיתה. היא נפלטה לרחוב. הכאב, התסכול, האכזבה, ניפוץ התקווה וחוסר האמון שאותו אירוע גרמו לה, רק מסמרו אותה אל הווי השכונה והברזלים.

כשמיכל התפכחה, היה מאוחר מדי, אותה הבת, שנקרא לה לצורך העניין נעה, לא רצתה לשמע כלום. מיכל ירדה לחפש אותה בכיכרות ובפתחים שונים, אבל נעה סובבה את גבה, במקרה הטוב. לרוב, היא הטיחה בה את כל

ישראל סבא קדישא-אורחותיו ומנהיגיו בקודש של הצדיק הקדוש הבבא סאלי

אוהבם של ישראל-סיפורים מרתקים על הבבא סאלי

ביזבזת זמן בלא סאלי

מוצרי יודאיקה מרהיבים וספרים המלמדים על אורח חייו וגדלותו

20% הנחה על כל המוצרים!

ביקור מתוק בקפסולת הזמן של ילדותי

או: כך צללתי לעשרות גליונות של עיתון "אותיות", עליו גדלתי כילד בשנות השמונים

היה די צפוי שמשבר גיל ה-40 יתבטא אצלי במנות מוגברות של נוסטלגיה. אני אמנם אדם נוסטלגי באופן עקרוני (וגם לא עקרוני), אבל נראה שבלוטות הגעגועים עובדות אצלי שעות נוספות בשנים האחרונות. בין געגוע לזיכרון, מצאתי את עצמי נזכר יותר ויותר בעיתון הילדים שעליו גדלתי - "אותיות", שאותו ייסד וערך אורי אורבך ז"ל. זה היה למעשה העיתון שסלל את דרכי לכתיבה, להבנה בתוכן, ובסופו של דבר גם לעיתונות ועריכה. התחלתי לקרוא אותו החל משנת 1987, בעודי בכיתה ב'. אני זוכר כיצד חיכיתי לדוור באדיקות מדי יום חמישי בצהריים, וגמעתו בשקיקה את מדור הבדיחות שנקרא בשם המתוחכם "עמוד חמוד", את הסיפורים הקצרים, את המכתבים למערכת וכמובן את הקומיקס המותח "שרגא קלאץ" של אורי פינק. שמרתי את הגליונות בארגז המצעים במשך שנים, עד שפעם אחת, בפרץ של טוב לב, נתתי את כולם לדודה שלי כדי שתתן לבן שלה לקרוא ולהחכים. ציפיתי לקבל אותם בחזרה, ואחרי כמה חודשים כששאלתי אותה אם סיים כבר לקרוא, הפטירה באגביות אל מול פני המבועות: "העיתונים לא עניינו אותך, זרקנו אותם לפח". הצטערתי כל כך על האוצר האבוד שזרק לפח, ומדי פעם תהיתי לעצמי כיצד אפשר לאתר גליונות, אם בכלל, כדי להתרפק בערגה על העיתון שעליו גדלתי. כי בינינו, מי הזוי מספיק לשמור גליונות של עיתון ילדים דתי משלהי שנות השמונים? ומי הזוי עד כדי כך שיחפש גליונות ישנים אחרי 35 שנים?

אז כן, ההזוי הזה הוא אני. ברור לי שהחשיפה המביכה הזו פוגמת בפאסון שלי, ויתכן שבגיליון הבא תגלו שכותב הטור הזה הוחלף באדם, איך לומר, קצת יותר מכובד. אבל זה כלום לעומת המבוכה שהיתה לי כשביקרתי בספריה הלאומית בירושלים ממש לאחרונה. מסתבר ששם נשמרים כל העיתונים וכתבי העת שיצאו כאן אי פעם, ואפשר פשוט להזמין דרך אתר הספרייה, ולהגיע כדי לעיין בהם. מובן שניגילתי את הזדמנות הפז, בפרט עכשיו, כשאני מתגורר זמנית בירושלים, והזמנתי כמה כרכים שאוגדים בתוכם את אוצרות הילדות הפרטית שלי.

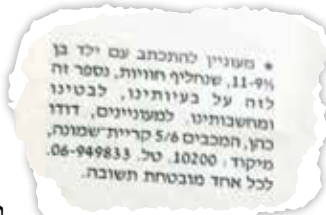
9:30 בבוקר, אני מגיע לספריה הלאומית וממתין בדלפק. מסביבי אנשים מכובדים, עוסקים ורציניים. בטח ממינים עבודות סמינריוניות, שוקדים על דוקטורט או חוקרים משהו חשוב נורא בכתבים מהעבר. הם יושבים מסביב לשולחנות, ורוכנים על הספרים, כותבים

בעיון, ואני? אני מחכה לספרנית שתביא לי עיתון ילדים משנות השמונים. קיוויתי מאוד שאף אחד לא ישגיח בי, ובעיקר לא יקלוט עם איזה סוג תוכן אני מסתובב. אחרי שקיבלתי ערימה כבדה של כרכים, איתרתי את הפינה המרוחקת ביותר, כדי שהאנשים הרציניים לא יקלטו את התמהוני שמסתובב בקרבם.

איך לומר, העיון בעיתונים העניק לי חוויה נדירה. פשוט נכנסתי לקפסולת זמן, התנתקתי מהסביבה, מהמלחמה, מהעבודה - והתמסרתי לתמימות הנדירה הזו של עיתון ילדים מקסים ומושקע משנות השמונים. הנהייתי לראות שערם מושקעים שכבר שכחתי מקיומם, התמוגגתי מהקומיקס "שרגא קלאץ" על בלש שלומיאל שמחפש את יוצר הפיפסים של החדשות, קראתי סיפורים קצרים ומתוקים, כתבות עיתוניות על "איך העולם יראה בשנת 2000" (אגב, התחזיות היו מופרכות. עד היום אין לנו רובוט-משרת אישי, ועדיין לא נהוג לטוס לבית הספר במכוניות מעופפות), פרסומת לאותיות בכיכובו של... הילד עמית סגל, ולקינוח מצאתי גם מכתבים אישיים ששלחתי למערכת (כולל בקשה תמונה להרחיב את מדור החדשות), ואפילו מודעת התכתבות שפרסמתי בנוסח מליצי בהגזמה, אי שם בימים שבהם היה נורמלי להתכתב עם ילדים זרים, להחליף מדבקות, בולים ובעיקר חוויות.

מעבר לממתק הנוסטלגי הזה, לא יכולתי שלא לצאת עם כמה תובנות. קודם כל, פעם ידעו לייצר כאן תוכן איכותי לילדים. היה ניכר עד כמה אנשי תוכן אמיתיים מנווטים כאן את הספינה. שנית, לא ייאמן עד כמה גיליון של 32 עמודים העשיר את עולמנו בזמנו. אני זוכר שקראתי מדורים שוב ושוב. נתקלתי בדברים שמשם עיצבו אותי, ובמהלך השנים שכחתי בכלל מקיומם. היום, בדור המסכים, תתנו פי 1,000 תוכן לילדים, והם עדיין לא יהיו מסופקים כמו שהיינו מסופקים מהמעט. שלישית, התמימות. פעם ילדים מסרו ד"שים דרך העיתון, פתרו תשבצים, כתבו מכתבים למערכת, חיכו לעיתון בדואר. זה היה פשוט עולם אחר.

כשיצאתי מהספריה הלאומית אל הרחוב הסואן, חזרתי אל המציאות של 2023: ראיתי ילדים עם סמארטפון ברוחב, קראתי ידיעות על המלחמה בעזה וקיבלתי שלל הדועות ווטסאפ שקשורות לעבודה. רציתי לברוח בחזרה אל קפסולת הזמן שבספרייה, עד שנזכרתי במבוכה שאחזה בי כשהספרנית שאלה בקול רם שחתך את הדממה - "אה, זה אתה שהזמנת כרכים של עיתון הילדים 'אותיות'!".

המדור בחסות

בר מים היברידי

שאלה בנועם

ילדי משפחת בניה אוהבים לפרוס סדינים ושמיות על גבי כסאות, להסתופף תחתיהם כיושבי אוהלים. הדבר מספק להם חוויה ותעסוקה וגם מנחת שבת להורים, שסבורים שלא אמורה להיות בכך בעיה, כי מדובר במשחק ושעשוע ותו לא, ובפרט שישנה תקרת הבית מעליהם. האם הם צודקים?

פתרון החידה מעלון פרשת ויגש:

מותר לתלות וילון לציועות בשבת, כגון להפרדה בין אנשים לנשים בתפילה ודברשה לדומה (כמובן, כשיש ממסרים שקבוע חשוי הצדדים לפי השבת, או חוט מתוח מראש), וכן מותר לתלות וילון לפני פתח הבית במקום הדלת, או בסוכה, אף-על-פי שהוילון קבוע שם. היות שאין אוויר תחתיו ולא משתמשים באוויר שתחתיו - אין בזה משום אוהל (סוב"י ושו"ע סימן שט"ז, יק"י, ושו"ע ח"א פכ"ד סל"ז).

הגרלה!

בין הפותרים נכונה יוגרל בקונק תרמי דיגיטלי מבית אסיקים

חשובות יש לשלוח למייל: alon@afikim-water.co.il
או לפקס: 02-5807576

אסיקים

להזמנות: 077-80-37-880
כשיש נועם 2, אין שאלות!

הידברות

באדיבות קסיאס

פינת ההלכה

אני יוצא עם חברים לטיול, ובמשך הטיול אוכלים פיצוחים או סוכריות ושאר ממתקים, מתי חייבים לברך שוב פעם על מה שאוכלים או שותים?

תשובה

בשלחן ערוך (סימן קע"ח סעיף ד') מביא שהולכי דרכים ההולכים ממקום למקום, מכיון שלא קבעו מקום לאכילתם, מותרים להמשיך באכילתם אף אם יצאו ממקום למקום. הלכה ברורה (שם אות טז) ואפי' אם אינו רואה עתה את המקום שהיה בו בשעה שברך על המאכל, ורשאי לעשות כן אף לכתחילה, לברך ביציאתו לדרך ולאכול ולשתות לאותו נפשו לאורך כל הדרך ללא ברכה. משנה ברורה שם (סעיף קטן מ"ב), ואינו צריך לחזור ולברך עד ששכנס למקום חפצו. ולכן מותר למחיל בדרך לברך ולאכול תוך כדי הילוכו מני קטניות כגון גרעינים ובוטנים, או סוכריה שנתן בפיו, או ללגום מן המשקה בדרך הילוכו. הליכות עולם (חלק ב' עמ' מא).

קאסיאס, רשת מערכת הישיבה האקדמית והבינאית הגדולה של הערבה ישראלי, לזמן ממושך אנו מפתחים ממתקים מיוחדים, איך סופי ביאומה הטובה ביותר ובמחירים אטרקטיביים

לרשותכם 5 ספייס:
ירושלים - פייז קייז' 28 תלפיות חל אביב - קיבוץ גולות 51
נתניה - חנות מפעל קייז' 28 צומת כותל מעלה - מפי 5 מתחם סווא
חולון - ראשון לציון - ילדי סוחר 11 מתחם גאס קומת קרקע

הטבה מייוחדת לקוראי עלון הידברות

לחדול!
סיון רהב מאיר

מויתור לא מפסידים

אם בספר בראשית קראנו על מריבה קשה בין אחים שהשלימו לבסוף, ספר שמות מתחיל הפוך: באהבה בין אחים. באווירה כזו יכולה להתחיל יציאת מצרים. ככה מתחילה גאולה

בהתנדבות, ודווקא עכשיו כשבית הכנסת מלא וגדוש, ואורחים מכל הארץ באו לכבוד בר המצווה של ילד יתום, ניצול שואה, אתם אומרים לי לרדת מהבימה?

כבר עמדתי שם עם הטלית עלי, אבל ראיתי שהוא נרגש כל כך, עצוב כל כך - שהחלטתי לוותר. עברתי לצד שלו על בימת בית הכנסת, ואמרתי לו בשקט: ר' מוישה, אני עדיין צעיר. אני מקווה שעוד יהיו לי הרבה הזדמנויות בחיים לקרוא בתורה. אני לא רוצה לקחת את הזכות שלך. ירדתי מן הבימה, והוא זה שקרא את הפרשה בשבת בר המצווה שלי.

הילד הזה, ישראל מאיר, הפך מאז לרב הראשי לישראל, ולנואם ידוע בעולם כולו. הוא אכן קיבל מאז אותה שבת אין-ספור הזדמנויות לקרוא, לדבר ולהופיע בציבור.

נקודה למחשבה: זה סיפור על ויתור גדול וקשה. נסו לחשוב מתי בחיי היומיום יש לנו הזדמנויות קטנות לוותר, להתחשב ולתת לאחר הרגשה טובה.

לרכישת הספר "לגדול" של סיון רהב מאיר
הכנסו להידברות שופס או חייגו: 073-222-1250

הרב הראשי לשעבר, הרב ישראל מאיר לאו סיפר פעם על בר המצווה שלו: "נולדתי בפולין, ובשואה איבדתי את ההורים שלי ועוד בני משפחה רבים. בסיום המלחמה עליתי לארץ בגיל שמונה

יחד עם אחי הגדול נפתלי, ילד יתום מאבא ומאימא, פליט מהשואה. הדוד שלנו, הרב מרדכי פוגלמן, שהיה רב בקריית מוצקין, גידל אותנו. כשהגיע הזמן הוא גם הכין אותי לבר המצווה, ובמשך חודשים ארוכים התכוננתי על קריאת פרשת 'שלח' לקראת שבת בר המצווה שלי.

בבית הכנסת של קריית מוצקין היה יהודי ששמו ר' מוישה, שבכל שבת בבוקר קרא בתורה את הפרשה. באותה שבת שכחו הגבאים לומר לו שיש לי בר מצווה ושהוא משוחרר מהתפקיד, כי הפעם הילד ישראל מאיר יקרא בתורה.

דמיינו את המעמד: שבת בבוקר, מוציאים את ספר התורה מתוך ארון הקודש, אני עולה לבימה מהצד האחד, ור' מוישה עולה מהצד האחר... מה עושים? ראיתי את העלבון על פניו של ר' מוישה. הוא כמעט בכה בשעה שאמר: כל השנים אני קורא כאן

הובי
הרובוט

איזו מצוה למד הובי הרובוט מהמדבר?

אמציה והובי מטילים במדבר, ומגלים מצוה בערמת אבנים

להסתדר מעצמן לערמה בלי שמישהו יסדר אותן, כף אנו צריכים להאמין שהעולם לא נברא חלילה מעצמו, אלא ה' ברא אותו.

המצוה הראשונה בספר המצוות היא להאמין בה', והמצוה השנייה היא ליחד את שמו של ה'. בדייק כמו שהובי הרובוט הבין שמישהו סדר את האבנים וצ'רם אותן האחת על גבי השנייה, כף אנו צריכים להאמין בה', לדעת שהוא קיים ושהעולם לא נברא מעצמו, אלא ה' ברא אותו. ה' יתברך נותן לשמש את הכף להאיר ולגשם את הכף לרדת ולהשקות, ואין אף אחד מלבדו מתוך אתר פני מלך. לסיפורים נוספים על אמציה והובי הרובוט היכנסו לאתר "עולם הילדים" - תוכן מסונן וחינוכי לילדים ממשפחות מתחזקות

זוכרים שבשבוע שעבר אמציה לקח את הובי הרובוט לטיסה במטוסו הפרטי שבמעט התהפך? הפעם לקח אמציה את הובי הרובוט לסיור במדבר. "חס כאן כל כף!", אמציה מכה את הזעה ממצחו, והתקדם יחד עם הובי בשטחים השוממים של המדבר. נראה היה כאילו אף אחד מלבדם לא הגיע למקום השומם הזה. "היי תראה!", אמציה קרא בהתרגשות, "יש כאן ערמת אבנים!". הובי הביט מפתע על ערמת האבנים שאמציה הצביע עליה. "לא הגיוני שהאבנים הסתדרו מעצמן, בלי ששום אדם סדר אותן. אני בטוח שהיה כאן מישהו לפנינו שעשה זאת". ילדים יקרים, כמו שברור לנו שהאבנים לא יכולות

טריז

מתי חל פסח שני?

- א. בר"ח ניסן
- ב. בר"ז ניסן
- ג. בר"ח ניסן
- ד. בר"ז באייר

מה מהבאים אינו בין שמותיו הנוספים של יתרו?

- א. לוט
- ב. יתר
- ג. חבר
- ד. קיני

כמה הדסים יש ליטול בארבעת המינים?

- א. 4
- ב. 3
- ג. 2
- ד. כמה שרוצים

מהם המפתחות שלא נמסרו למלאך?

- א. עשירות וילדים
- ב. פרנסה וגשמים
- ג. גשמים ונבואה
- ד. תחיית המתים, ילדים וגשמים

מי הנהיג את עם ישראל לאחר פטירת משה רבנו?

- א. דוד המלך
- ב. יהושע בן נון
- ג. זרובבל
- ד. אהרן הכהן

פתרון היחיד מפרשת ויגש:

- ד. רבי יוסף קארו, ג. בקידוש לבנה,
- א. מקחם סולת, א. עשרה בטבת,
- ב. "ברוך שם כבוד מלכותו"

שלחו אלינו למייל
TRIVIA@HTV.CO.IL

יחד עם כתובתכם ומספר הטלפון שלכם, וציטוט בכתובת את שם הפרשה. בין הפותרים נכונה ישגול הספר "מזן החזון א"ש" מאת אברהם אוהיון מתנת הידברות שופס.

הזוכה מעלון פרשת תולדות: אלחנן בנימיני

סידורי הראשון

לצעדים ראשונים בעולם התפילה, סידור צבעוני ועשוי מסול גנים למגע

ראשית המצוות

סידור היכרות עם התפילות והברכות הנאמרות במהלך היום

סידור שבת

תפילות לשבת בליווי ציורים מרהיבי עין. דפי קרטון קשיח.

סידור לוגעת ולדעת

קטעי תפילה לליל הרך עם ציורים ופרווה לתחושות נעימות למישוש ולמגע.

הילדים שלך יגידו תודה!

הספרים המושלמים לגיל הרך שיחברו את הילדים שלך לתפילה, ערכים, ולמידות טובות

חייגו: 073-222-1250
SHOPS.HIDABROOT.ORG
או חפשו הידברות שופס

מודה אני לפניך!

אורית
המספר

פרשת שמות

מה
הפרשה?

מלך חדש וגזרות חדשות. אחרי פטירתו של יוסף, קם במצרים מלך חדש שחושש מההתרבות של עם ישראל, ומחליט להפוך אותם לעבדים, וגם להרוג כל תינוק זכר שנולד לעם ישראל.

לידת משה. תינוק נולד ליוכבד. כדי שלא ייהרג אותו, היא מניחה אותו בתיבה ביאור, שם מוצאת אותו בתיה בת פרעה, שמאמצת אותו כבן.

משה בורח ממצרים. משה גדל בבית פרעה, אך מצטער בצער אכזרי. הוא רואה מצרי מכה יהודי, והורג אותו. כשהוא מבין שהמעשה שלו עתיד להתגלות, הוא בורח ממצרים, ומגיע למדין, שם הוא מתגורר אצל יתרו, ואף נושא לאישה את בתו ציפורה.

מעמד הסנה. הקב"ה מתגלה למשה במעמד הסנה, נותן לו אותות ושולח אותו למצרים כדי לגאול את עם ישראל.

המפגש הראשון עם פרעה. משה ואהרן באים לפני פרעה, אך פרעה מסרב לשחרר את עם ישראל, ודווקא מכביד עליהם את העבודה.

ארבעה זוזים בחר המנעול

מה עדיף לתת לעני - כסף או אכל?

לרצפה היו מבעירים את האש. והתנור הזה היה בשמוש קצת לפני שדרכו עליו מר עוקבא ואשתו. "אדדדד! שורף לי בכפות הרגלים!", קרא מר עוקבא.

"שים את רגליך על פפות הרגלים שלי", אמרה אשתו, "לי לא שורף."
"איך זה יכול להיות?", התפלא מר עוקבא. "זכות הצדקה שלי גדולה משלך. כשעני מבקש ממך עזרה, אתה נותן מטבע, אך העני - עדין רעב. אך כשעני מבקש ממני עזרה - אני מיד נגשת למטבח ונותנת לו אכל".

ואתם, ילדים, האם יש לכם מצוה שתהיו מוכנים להתאמץ בשבילה?

מתוך אתר אמיתי המספר. לסיפורים נוספים של אמיתי המספר היכנסו לאתר "עולם הילדים" - תונן מסונן וחינוכי לילדים ממשפחות מתחזקות

מר עוקבא היה אדם צדיק שרצה לקיים את מצוות הצדקה הטובה ביותר שהוא יכול. הוא החליט שהוא יתן לעני מהעיר שלו בלי שהעני ידע. מתן בסתר! במשך תקופה ארוכה, מר עוקבא היה מגיע אל הבית של העני בשעה מקדמת בבוקר, ומשחיל דרך חור המנעול 4 זוזים. מיד אחר כך - התרחק משם במהירות, כדי שהעני לא יראה אותו ויתבייש. העני שמח מאוד. ארבעת הזוזים עזרו לו לקנות אכל מזין למשפחתו, ואפילו לתקן את הנעלים הקרועות. "מענין מי הנדיב הטוב שמביא לביתי את ארבעת הזוזים", חשב העני, "אני רוצה כל כך להגיד לו תודה מכל לבני!" יום אחד בקשה אשתו של מר עוקבא לבוא אצלו. "גם אני רוצה לקיים מצוות מתן צדקה בסתר! קח אותי איתך!".

"בסדר, אבל תתכונני לרוץ מהר, מיד אחרי שמשחילים את ארבעת הזוזים. שלא יגלו אותנו, ואז זה לא מתן בסתר".

הגיעו מר עוקבא ואשתו אל ביתו של העני בשעה מקדמת בבוקר, ואשת מר עוקבא השחילה את המטבעות דרך חור המנעול. הזוזים נפלו על רצפת הבית בזה אחר זה.

הפעם התעורר העני מקולות המטבעות. "היי! זה הוא! אקום מהר ואספיק לראות את הנדיב!", והוא יצא ממטתו וצעד לעבר הדלת.

"מהר! מהר! לברח!", האיץ מר עוקבא באשתו. "לא נספיק!", לחשה אשתו, "הדלת נפתחת! נסתתר בתוך התנור שקאן!".

תנורים של פעם היו כמו חדר קטן, ומתחת

איור וכתובה: יוספי יוסף

צוד משלנו - תן או תשלן

מצאן 10
ההדלים

פתרונות לעצירות

8 דרכים יעילות לפתור עצירות במהירות

1. לשתות כוס מים מסוננים כל שעה, או חליטות תה ללא סוכר - קמומיל, אניס, מליסה, מנטה, שומר, קינמון או מיץ עשב חיטה.
2. לסחוט במסחטת מיצים ולשתות על קיבה ריקה: 2 גורים, תפוח, חצי סלק, 2 גבעולי סלרי + מלון או אגס.
3. ליטול ויטמין C בכמות גבוהה, ולהימנע מדגנים מעובדים - קמח לבן ומוצרי, סוכרים ומוצרי חלב.
4. עיסוי בטן: כדי למנוע הידבקות של הפסולת לדפנות המעי, וגם בכדי לסייע בפעולת המעי, רצוי לעשות עיסוי בטן. שכבו על הגב כאשר הרגליים כפופות וכפותיהן מונחות על המזרן או הרצפה, ותחילו את העיסוי מצד ימין למטה בבטן (אזור האפנדיציט) לכיוון מעלה, לאורך המעי העולה, משם שמאלה לאורך המעי הרוחבי מעל הטבור, ומשם למטה לאורך המעי היורד בצד שמאל של הבטן. העיסוי נעשה על ידי כניסה עם האצבעות, לחיצה על המקום וסיבוב עם האצבעות תוך כדי נשימה. כך מתקדמים לאורך צינור המעי הגס
5. פיתול על כסא: יושבים על כסא כאשר כפות הידיים מונחות על הברכיים ואז מפתלים את החלק העליון של הגוף לצד אחד עד שהידיים מונחות על המשענת של הכסא, נשארים בתנוחה זו כחצי דקה, ועוברים לצד השני.
6. נשימות בטן: מבצעים את הנשימות בשכיבה על הגב, כאשר הברכיים כפופות. שואפים אוויר דרך האף וממלאים את הבטן, ובנשיפה חזקה וארוכה דרך הפה מכניסים את הבטן פנימה ומשאירים אותה מכווצת במשך מספר שניות.
7. פעילות גופנית: פעילות אירובית חשובה על מנת להניע את מחזור הדם, מה שעוזר לפעילות המעי. בנוסף, גם הזעה בעקבות פעילות גופנית מעודדת הפרשת רעלים מהעור.
8. במצבים שבהם אין ברירה, הפתרון הוא חוקנים וניקוי הידרו-קולוניק. זוהי שיטה מתקדמת לשטיפת המעי הגס במים וניקוי מערכת העיכול, וזה יעיל במקביל לשינוי בהרגלי האכילה ואורח החיים.

לרכישת המהדורה האחרונה של הספר "ד"ר התווה להתנקות הבריאה, לרזות בקלות" של הגב' ל. ר. פלץ חייגו להידברות שופט: 073-222-1250

עכשיו אתה תעשה את שלך. והשם הטוב המציא לילדים הללו שמן, חלב ודבש. הוא גידל, הוא טיפל... ואל תתבלבלי, עד היום הוא עושה את זה. אני זכיתי ברוך השם לעשרה, שיהיו בריאים, ואני אומרת לך - זה לא אני גידלתי והאכלתי וחינכתי... לא! זה השם, ורק השם. אני ובעלי עזרנו לו טיפה, כחלק מהשותפות שלנו. כן, היו גם תקופות לא פשוטות, והוא תמיד היה איתנו.

"הן הרימו עיניים לשמיים ואמרו: אבא, אני עשיתי את שלי, עכשיו אתה תעשה את שלך"

ילדים זו ברכה

ילדים זו שמחה, ילדים זו ברכה - ילדים זו הגאולה. בימים אלה, ארגון הידברות מציין עשור למחלקה הכי מתוקה - מחלקת אמ"א, המחלקה הזו שדואגת לתינוקות וגם לאימהות, המחלקה שמקרב את הגאולה, זו שעוזרת לנשים לקבל את המתנה - לשמור עליה ולזכות בה. ועוד דבר שאולי לא ידעתם - זו המחלקה שמצילה את העולם. תראי מה כותב לנו רבי שמעון בר יוחאי בזוהר הקדוש: "מי שאינו משתדל להוליד... דוחה את מנוחה... הוא גורם שהעולם מתמוגג לאט לאט, ולא ידוע למה... וחרב ורעב ומוות באים על העולם... או לאותו האיש, או לי". אלה רק כמה מילים מהזוהר הקדוש על מי שעושה כך.

ונסיים במילותיו הטובות: "אשריהם ישראל, שאף על גב שהיו בגלות מצרים... השתדלו בפריה ורביה, שאף על גב שנגזרה הגזירה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, לא נמנעו מלהביא ילדים לעולם... ובזכות זה יצאו מן הגלות."

ניתן להזמין את הרבנית חגית שירה ורבנית נוספות לחוגי בית בכל רחבי הארץ, ללא תשלום 073-222-1290

גלות מצרים... עם ישראל בשפל המדרגה, מדוכאים, מיוסרים, כואבים... שבי, עבדות, מוות ושכול.

ובתוך התופת הזו הם פשוט, נולדו, ולא רק נולדו, הם פרו ורבו. "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם" (שמות א', ז). חשבת על זה, אחותי? ללדת ילדים לעבדות? ללדת ילדים, ועוד שישיית, כשאת יודעת שהם יהיו עבדים מושפלים ונבזים, שלא בטוח שיהיה להם מה לאכול... שסביר להניח שחלק מהם יחטפו ודמם ישפך באמבטיה של המלך... ומי מדבר על קצבת ילדים, על ביטוח לאומי, על חיסכון ללימודים או לחתונה... מי מדבר על אבא בבית, על עגלה מרופדת או מעון משבע עד ארבע?

אחותי, זה הנס של יציאת מצרים, האימהות הללו! בזכותן יצאו ששים ריבוא! אם הן לא היו יולדות, לא היה את מי לגאול.

אם הן היו עושות חשבונות, לא היה לנו עם. ועל זה נאמר: בזכות נשים נגאלו ישראל. לנשים הייתה האמונה שממצרים יוצאים, ממצרים נגאלים, וכדי להיגאל צריך עם, אחרת מי יגאל? הן הבינו שבלי ילדים - העם הזה ייעלם וזהו. הן לא עשו חשבונות. הן ילדו תחת העצים, הרימו עיניים לשמיים באמונה ואמרו לקדוש ברוך הוא: אבא, אני עשיתי את שלי,

פינת המומחית

פחד מכל דבר

מה עושים כשהילד מפחד יותר מהרגיל?

לא להגיב באופן מבטל כמו: "זה שום דבר", "אל תבכה סתם כמו תינוק".
לא לעשות עניין גדול, ולא להבליט את פחדו ולתת להם מקום מיותר בחיים.

לנסות לקרב את הילד למצבים הללו באופן הדרגתי. לא לזרוק אותו ישר למים, אלא לטבול רגליים ואחר כך גוף. להיות שם עבור הילד, כשהוא נכנס לסיטואציה חדשה בעבורו. שימי לב אם המצב מחמיר באופן קיצוני או בבת אחת, כי אז כדאי לבדוק אם קרה משהו פתאומי בפעם הזו, או שבאופן קבוע יש משהו חיצוני שמפריע לילד, וגורם לו לחששות יתר. (מנוחה פוקס, סופרת ומומחית תהליכי חינוך)

ילדי בן 4-4 כוחד מכל דבר, חסר ביטחון לחלוטין. הוא כוחד מחתולים, מנמלים וחברים חזקים. אני לא יודעת אם הילד צריך טיפול או שהוא סתם ילד זהיר ונורמלי. איך אדע?

ממכתב קצר קשה לי לדעת אם החרדה היא חרדה התנהגותית תואמת גיל, או שהיא יוצאת דופן ומוגזמת.
מה שחשוב לדעת וגם לעשות: להבין את הילד ולהגיב באמפתיה. החוויה לא נעימה בעבורו, ולא משנה מה הסיבה שהוא מרגיש כך.
כדאי להבין אותו ולענות במשפטים כמו: "נבהלת! לא נעים בכלל!", "אני מבינה שאתה לא אוהב ללכת לגינה הזאת, כי הילדים משתוללים שם יותר מדי?".

יעוץ מאישה לאישה
לסודות הבית היהודי
דיסקרטיות מובטחת
02-6301516
mit@htv.co.il

הנשק הסודי של
בנות ישראל!
בזכות נשים צדקניות נגאלו
ישראל

שומרת
עלינו

